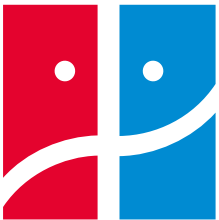

NEDĚLE 6. 3. 2016 | 25 Kč | FACEBOOK: ZRCADLENÍ

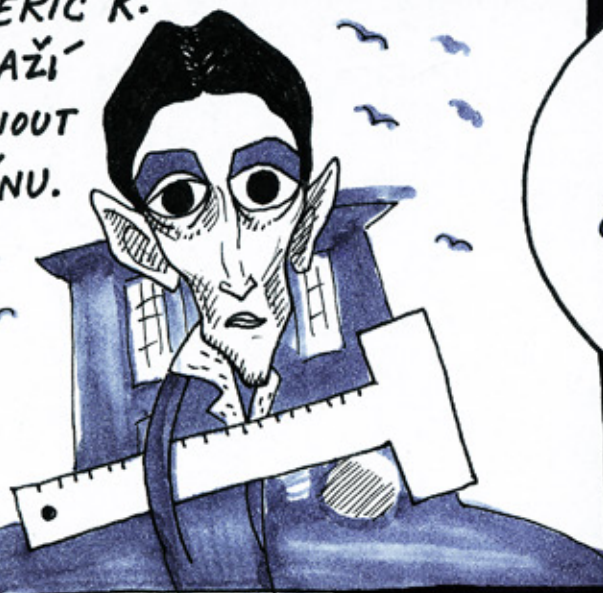
ZRCADLENÍ

LOUNSKÉHO DIVADLENÍ

CO ZNAMENAJÍ PRKNA?

ZEMĚMĚŘIČ K.
SE SNAŽÍ
PRONIKNOUT
NA SCÉNU.

TOUŽÍ SPATŘIT
DIVADELNÍ PROCES.

VŠUDE ALE NARAŽÍ
NA PRKNA.

CO TO ZNAMENÁ?

K. SI KOUPI PRKNO.

KINO SVĚT
AMERIKA

PANEČKU, LIBUJE SI, TO JE ALE
PROMĚNA.

Práce v redakci často bývá velkou improvizací, zvláště když zjistíte, že práce nejde z různých důvodů od ruky tak, jak bylo původně plánováno, nebo že se jedné naší redaktorce povede vypnout nohou počítač (ne vzteky, nebojte, naše práce bývá spíše klidná, omylem při sešlápnutí vypínače na prodlužovacím elektrickém kabelu), bohužel právě ve chvíli, kdy má podle zvukového záznamu do poloviny přepsaný rozhovor, který vydal na celou dvoustranu. Poté zjistíte, že za chvíli bude jedna hodina ráno a vy jste ještě neobdrželi všechny recenze, které musí také projít náležitou korekturou, nechcete korektorku mučit do rána napravováním chyb po šotkovi, který v našem bulletinu rád řádí, a musíte do smluvených dvou hodin ranních předat data do tisku. Pak při zhodnocení situace nezbyvá než celou situaci přehodnotit, s lítostí oznámit WT Servisu, který nám poskytuje možnost tisku, že musíme výrobu výtisků Zrcadlení přesunout na osmou hodinu ranní, poněvadž sami nevíme, zda budeme mít Zrcadlení připravené ve čtyři nebo v pět hodin. Stalo se tak i včera, kdy jsme se s celou redakcí pocitově přenesli do dob, kdy naším zázemím byla IT učebna Gymnázia Václava Hlavatého v Lounech. Tam jsme nejednou skončili se sazečskými pracemi již dávno po rozbřesku. Nejednou došlo na to, že ten či onen redaktor oka nezamhouřil. Místem k odpočinku pak bylo, sic nechtíc, hlediště. Sám si vzpomínám, že jsem vydržel nespát dvě noci za sebou. Ano, je to strašné a nezkoušejte to. Po dvaasedmdesáti hodinách nespaní přichází obrovská dávka apatie s kapkou nihilismu. Přes všechno to utrpení mísící se s radostí z tvorby jsme samozřejmě Zrcadlení nakonec vydali. Stejně tak jsme zápolili i se včerejším číslem. Naštěstí vše (jako vždycky) dopadlo dobře a výtisk se mohl dostat do rukou diváků dychtících po recenzích našich redaktorů, rozhovorech s hvězda-

mi prken, která znamenají amatérský svět, a významnými, váženými, bohatými, významnými, neskutečnými a významnými osobnostmi.

Především pak chci za včerejšek vzdát hold obětavé práci Romany Anny Novotné, která přese všechny obtíže dokázala provádět korektury včerejších článků až do čtvrté hodiny ranní. Za tuto práci Romaně obrovsky děkujeme (ač si to tak úplně nezaslouží - pozn. korektorky).

Další osobností, kterou bych rád zmínil v úvodníku, je Michala Ildika Cviča Benešová. Ta letos aspiruje na cenu Smolař Divadlení 2016. Míše nic zlého nepřejeme, já sám velmi dobře vím, jaké je mít obrovskou smůlu. V listopadu jsme si s přítelkyní Olinkou pořídili nový vůz, za dva dny shořel na dálnici. Nicméně o Míšiných patáliích si v tomto čísle můžete přečíst.

Přejeme vám, milí čtenáři, příjemné počtení a věříme, že jste si letošní Divadlení maximálně užili. Všem vystupujícím souborům přejeme postup, třeba na postupovou přehlídku, třeba ve vlastní tvorbě.

JAN PETRŽILKA
ŠÉFREDAKTOR

SMŮLA**Smolařka****4**

Neuvěřitelná příhoda Michaly Ildiky Benešové.

ROZHOVOR**Jsem jen obyčejný divák****4**

S obyčejným divákem si povídala Bára Jermanová

RECENZE**MHD ZUŠ Louny:****Když básník, tak prokletý****5**

Mladý amatérský soubor předvedl vcelku vydařený výkon.

RECENZE**Divadlo Navenek Kadaň:****Veroničin pokoj****8**

Ira Levin se kromě psaní románů věnoval i divadelním hrám, jak se s ní vypořádali kadaňští herci?

RECENZE**Exil Pardubice:****Mravnost - marnost****11**

Kabaret plný prvorepublikových písniček inspirovaný filmem Mravnost nade vše.

VERDIKT**Výsledky****16**

Kdo vyhrál? Koho vybrali diváci? Jaké ceny udělila porota?

REDAKCE

Šéfredaktor: Jan Petržilka**Redaktoři:** Michala Ildika Benešová, Lenka Brabencová, Vratislav Filípek, Eva Hájková, Amálie Hrdinová, Eliška Chimalová, Barbora Jermanová, Olga Knoflíčková, Václav Kučera, Marek Mikulášek, Vojtěch Petržilka, Václav Vích, Kateřina Volánková, Jan Žižka**Fotografka:** Věra Drápalová**Grafická úprava a sazba:** Jan Petržilka**Komiks:** Kryšpín Anděl**Korektorka:** Romana Anna Novotná, Markéta Kubalová**Spolupracovníci:** František Bartoň, Rostislav Glazer, Ondřej Kunc, Martin VojtěchNavštivte nás na facebookové stránce **Zrcadlení**, kde najdete další fotografie a postřehy.

Smolařka

Když jsem v pátek vystoupila v Lounech z autobusu z Brna, ještě jsem neměla ani ponětí, co všechno se mi může za jedno Divadlení přihodit.

Měla jsem tři hodiny čas do prvního představení, tak jsem si řekla, že si ještě zajedu k našim, abych si po dlouhé cestě trochu odpočinula a taky abych se najedla. Nasedla jsem tedy do vlaku a vyndala si peněženku, ale dokladovku už ne, prostě nikde nebyla. „No co, třeba se ještě někde najde, určitě mi vypadla v autobuse. Zavolám tam, jestli ji náhodou nenašli.“

Nenašli! „No co, pořád by se mohlo stát i něco horšího. Můžu být ráda, že se stalo jenom tohle.“ Tak jsem šla radši do divadla na první dvě představení. Jelikož letos jsem si i něco zahrála, tak jsem do Zrcadlení nemohla napsat žádnou recenzi. „No co, udělám alespoň nějaký pěkný rozhovor.“ Jenže rozbor pátečních představení skončil později, než jsem čekala a já musela běžet na vlak. Naštěstí Hóňa řekl, že rozhovor udělá a já ho akorát doma přepíšu. „To mi vlastně vyhovuje, na přepisování se přece nedá nic zkazit, ne?“ Na přepisování možná ne, ale když s vámi nechce kamarádit technika, tak máte prostě smůlu. „Rozhovor na šestnáct minut mi bude nějakou tu chvíli trvat, tak si půjdu holt lehnout o něco později, no.“ Jen-

že když jsem se konečně dopracovala alespoň k deváté minutě, bylo čtvrt na dvě. Což by vlastně nebyl žádný problém, kdybych teda v tu chvíli ve vši soustředěnosti nešla pla na vypínač prodlužovačku, ve kterého byl zapojený můj stolní počítač, na kterém si přece nepotřebuju nic průběžně ukládat.

Téměř se slzami v očích jsem musela napsat Hóňovi, co se mi stalo a že už to přepsat nezvládnu. „No co, víkend sice nezačal nejlip, ale pořád se nehrouť svět. Jsem prostě jenom blbá, blbá, blbá.“

Šla jsem si radši lehnout, abych měla energii na sobotní představení. A doufala jsem, že v nedělním čísle Zrcadlení se mi podaří nějaký článek napsat.

Sobotní představení a celá sobota vůbec utekly dost rychle a já ještě nevěděla, co si konečně budu moci napsat. Přibližně hodinu jsem otravovala Hóňu, aby mi řekl, co bych tak asi měla napsat. Vzhledem k tomu, že mi dlouho nedokázal odpovědět, vážně jsem zvažovala, že udělám rozhovor sama se sebou! Ale naštěstí někoho napadlo udělat rozhovor s Láďou Valešem a tak jsem do toho šla. V hlavě jsem si připravila pár otázek a rozhovor mohl začít.

Měla jsem radost, že se mi konečně něco povedlo. Rozhovor se mi líbil. „Takže už stačí jen neudělat stejnou blbost jako

včera a všechno bude v pohodě.“ Teda, bylo by, kdyby se mi ten rozhovor nahrál. Blbá, blbá, blbá, blbá.

„Pane Bože, to se může stát jenom mně! Co teď budu dělat? Vždyť já zase nemám vůbec nic. No co, zajdu do knihovny a řeknu Hóňovi, že mě už nikdy nesmí chtít do redakčního týmu.“ Tak jsem to taky udělala. Duchapřítomný šéfredaktor mi řekl, ať napíšu tohle. A jelikož jsem už neměla šanci dělat cokoliv jiného, poslechla jsem ho (můj návrh s tím, ať napíše někdo jiný článek o tom, jak jsem blbá, neprošel.)

Každopádně kdyby takovýhle víkend prožil někdo jiný, mohl by klidně říct, že to by největší „víkend blbec“ jeho života. Ale pro mě je to jen slabší průměr...

Jsem jen obyčejný divák

Dobrý večer pane běžný diváku, jak se vám líbil první den přehlídky?

Abych pravdu řekl, po vyčerpávajícím týdnu, jsem měl dosti velké problémy během prvního představení neusnout. Bylo to bohužel spíše takové hašteření ženských na pavlači a já jsem některé fórký nejspíše nepostřehl. Klouzáky jsem viděl již několikrát, takže jsem byl překvapen stylem, který zvolili nyní. Nevím, jestli je to otázka pouze mého vkusu, nebo jejich rozhodnutí pro toto představení nebylo zrovna nejšťastnější. Ovšem po šálku kávy na probuzení přišlo představení, které mne více zaujalo hereckými výkony, atmosférou i výtvarným zpracováním scény. Bylo pro mne daleko zajímavější a hodně jsem se bavil, ale to může být zapříčiněno tím, že jsem velkým příznivcem francouzských konverzačních kome-

dií. Přestože jste mne, slečno redaktor, osloвила jako běžného diváka, nejsem běžným divákem, ale divákem kritickým i když jsou neratovičtí vtípní, doporučoval bych jejich představení zkrátit, nebo přejmenovat z Odjezd nejistý na Konec nejistý.

Co očekáváte od dalších dnů přehlídky?

Abych pravdu řekl, na zítřek se obzvláště těším, protože ráno bude hrát místní soubor. Myslím, že to pro ně bude velká výzva hrát v tento čas, na domácí půdě a bojovat o nějaký ten postup na nějakou soutěž. Pardon, v této hierarchii se nevyznám. Jsem jenom obyčejný divák.

Těším se také na nějaký výborný oběd. Minulý rok jsem na jednom z herců vyloudil lísteček na večeři. Bohužel jsem se odvážil vydat k výdejnímu pul-

tíku poněkud později. Podle známého úsloví mít hlad jako herec jsem zjistil, že jsem zaváhal a zbyla na mě jenom příloha. Ocitl jsem se ale díky tomu na hodnocení poroty. Tam by mne nikdy předtím nenapadlo zajít. Ale když už jsem tam byl a jedl tu svou přílohu, tak jsem si je vyslechl. A velmi mne to pobavilo. Líbí se mi, jak porota dokáže o jedné obyčejné věci erudovaně hovořit až do pozdních hodin. Proto se v naději, že se mi letos dostane k příloze i řízek, těším, že si opět vyslechnu jejich hodnocení. Dnes (včera, pozn. redakce) jsem to již z důvodu únavy vynechal.

Musím ale přiznat, že se do Loun hrozně rád vracím. Jezdí sem výborné soubory a je tu skvělá atmosféra.

MHD ZUŠ Louny: Když básník, tak prokletý

Po dlouhé době se na prkna Vrchlického divadla postavil domácí soubor Malé Hravé Divadlo Louny se svou (údajnou) derniérou představení „Když básník, tak prokletý“. Mladý amatérský soubor předvedl vcelku vydařený výkon. Co se hercům povedlo a co naopak ne? Přinášíme také výroky poroty, jejíž hodnocení bylo velmi zajímavé. Pojdme se tedy na to podívat.

Arthur Rimbaud, Charles Baudelaire, Paul Verlaine – verše těchto i dalších prokletých básníků se objevily ve hře „Když básník, tak prokletý“, kterou zpracoval a tuto sobotu pod vedením režisérky Pavly Umhřové předvedl mladý divadelní soubor MHD ZUŠ Louny. Představení bylo zajímavé mimo jiné i tím, že část hudebního doprovodu byla vytvořena speciálně pro toto představení Markem Mikuláškem.

Svým úvodním monologem nás uvítal hlavní hrdina – rozpolcený mladík hledající smysl bytí. Ten se po rozevření opony ocitá v hospodském prostředí, jež zůstává dějištěm po celou dobu hry. Zde se jinoch setkává s několika mladými muži, kteří ho seznamují se svými způsoby úniku z tíživé všední reality. Útěchu nalézají v alkoholovém opojení a objetí nádherných vlnadných žen.

Ze začátku mu bohémův styl života přijde více než ideální, téměř dokonalý. Veselejší, inspirující, bezstarostný – zkrátka krásný jako ženy v jeho náručí. Avšak falešný pocit štěstí a bezúhonnosti zanedlouho naruší předzvěst stáří a smrti v podobě postarší ženy, jejíž život už se pomalu blíží ke svému konci. Tato bídnic se je pokouší varovat před nástrahami skutečného života jak naléhavými slovy, tak i svým zašlým vzhledem. Mladíci ani jejich společnice v rozkvětu života se ale nenechají vyrušovat. Starou ženou pohrdají a vysmívají se jí.

Výhrůžky této ženy se zanedlouho začnou naplňovat. S tím, jak mužům ubývá peníze, ubývá i zájem žen. Vrchol marnosti

„Já držím pohár ve své dlani...“

přijde v okamžiku, kdy blízký přítel klíčové postavy musí odejít na vojnu, kde nakonec umírá.

Po smrti kamaráda hlavní postava znovu prožívá rozpolcenost. Postupně přichází na to, jak se vyhnout mizérii života: „Je třeba být stále opilý. V tom je vše: toť jediná otázka. Abyste necítili strašlivé břímě Času, jež drtí vaše ramena a ohýbá vás k zemi, je třeba opíjet se bez oddechu.“

Ale čím? Vínem, poesíí nebo ctností, čím chcete. Ale opíjete se.“

Měly jsme možnost vidět toto představení již v minulém roce, a díky tomu jsme zaznamenaly určité změny k lepšímu. Oceňujeme, že herci od piva přešli k absintu, který je pověstným symbolem prokletých básníků. Zajímavé bylo také použití několika delších pomlk, jež podtrhávaly celkový dojem z veršovaných promluv postav.

Vyprsené slečinky vábí básníky na své ženské přednosti.

Básníci po absinthovém dýchánku.

Lenka Svobodová-Šťastná jako excelentní alternace v roli hospodské.

Hledání životní pravdy na dně láhve.

Navzdory tomu, že v některých částech jsme postrádaly trochu více vášně, náš celkový dojem je velmi pozitivní. Herecké výkony, scénář i celkový nápad vytvořit hru inspirovanou verši z devatenáctého století pro nás byly velice příjemným zpestřením dopoledne. I ostatní diváci, kteří inscenaci většinou označili za „trhák“, to očividně viděli podobně.

Rozjívené lehké dámy užívající si svou krásu a mládí.

POROTA

Hned v úvodu jsme se dočkali velmi barvitého názoru **pana profesora Císaře**, který, jak tvrdí, se velmi zdráhal podívat na divadlo poezie, až nakonec polevil a poprvé se na takové představení podíval, a to dokonce jako porotce. Tento - jak o sobě prohlásil - cynik nás upozornil na to, že jsme svědky historického okamžiku, který se nejspíše už nebude opakovat. Jedna z jeho prvních vět zněla takto: „Když je něco špatné a nedá se na to koukat, tak je to divadelní poezie.“ (smích)

Tím nám zcela jasně naznačil svůj názor na hry podobné té dnešní. Mnoho z nás tedy pochopitelně očekávalo pouze kritiku, ale nebylo tomu tak. Poté, co nám povyprávěl o svých zážitcích, se přiznal k tomu, že ho hra mladého souboru MHD místy dokonce dojala. A to především z toho důvodu, že mu verše připomněly jeho mládí. Taký zdůraznil, že herečky dodaly hře potřebnou krásu.

Jedinou věcí, kterou vystoupení vytknul, bylo nedostatečné fyzické procítění – podle něj tím byla opravdová krása veršů schována. Herci se zkrátka měli více ponořit do přednášených veršů. Jak řekl sám pan profesor Císař: „Správně jste nakročili, někde to fungovalo, ale někde chyběla potřebná síla, kterou hra měla mít.“

Romana Tůmová:

Kostýmní výtvarnice Městského divadla v Mostě hodnotila představení velice kladně

a stručně. Líbila se jí scéna, kostýmy označila jako velmi jednoduché a pěkné. Co se týče inscenace samotné, řekla, že když ve hře došlo na verš popisující kvetoucí kaštiny, prý téměř cítila jejich vůni. Jediné, co vytkla, byl nevyžehlený hadr na stole.

Petra Kohutová:

Představení ji, jak sama řekla, hrozně bavilo. Více než jeho scénář, který četla předtím, než hru samotnou zhlédla. Líbily se jí dobře budované situace.

V druhé části jí vadilo to, že se herci začali podřizovat veršům, ne verše hraní. Dle jejího názoru je třeba lépe zachytit cynismus a krutost reality. Výstup herců měl podle ní v druhé polovině gradovat, k čemuž nedošlo. Namísto toho se herci vyjadřovali stále stejně, a tak přednes přirovnala k akademickému místy až líbeznému způsobu interpretace. Též nezapomněla zmínit, že jí hlavní protagonista připomíná svou líbezností Tomáše Kluse, což u souboru vyvolalo smích.

Jaroslav Kodeš:

Režisér Českého rozhlasu se k hodnocení představení „Když básník, tak prokletý“ vyjádřil jen krátce. Především z toho důvodu, že inscenaci viděl již po několikáté a jako porotce ji hodnotil na přehlídce v Libochovicích. A tak jen zmínil hudební složku, jež dle něj hru velmi obohatila a nebyla zatím dostatečně zmíněna. Snad jen technické řešení by bylo potřeba zlepšit, protože náhlé useknutí nebylo ideální.

Milan Strotzer:

Nakonec si vzal slovo předseda poroty doktor Milan Strotzer. Dle jeho mínění bylo představení velmi sympatické, a to především kvůli tomu, že jej soubor vytvořil sám, včetně hudby. Dává přednost autorské tvorbě, kdy soubor dává do inscenace navíc osobní vklad. Jinak víceméně souhlasil s ostatními porotci a souboru poděkoval za pěkné dopoledne.

Následovaly ohlasy z auditoria, kdy se prvního slova ujal herec z českolipského souboru Štěpán Křákal, který se se souborem podělil o zkušenosti z podobné inscenace, kterou sami před lety tvořili. Ovšem s tím rozdílem, že se jednalo o komornější provedení, kdy diváci byli posazeni přímo na jevišti. Souboru MHD Louny doporučil stejné scénické řešení, čímž by představení dostalo větší náboj, a tím by bylo větším zážitkem pro samotné obecnstvo. Nicméně v závěru soubor pochválil za to, jak se s danou tematikou popralo.

Nakonec se z obecnstva ozval ještě jeden hlas, jenž reagoval na porotce pana Kodeše ohledně hudební složky představení. Dovolil si nesouhlasit s výrokem porotce a hudbu u představení označil za nefungující součást, která z něj utvořila „táhlý cajdák“. Načež se ozval ředitel Drápal se zvoláním „S tím já nesouhlasím!!!“

ROZHOVOR S REŽISÉRKOU

Dlouhý potlesk vypověděl o tom, že se představení líbilo. Jaký z něj máte pocit Vy?

Bylo to rozhodně jedno z těch zdařilejších.

Jak jste se k tomuto nelehkému tématu dostali?

Dostali jsme jako soubor zadání vytvořit pro školy představení o prokletých básnících, takže to bylo vlastně na zakázku. Zrovna se to trefilo do takové doby, kdy to ty kluky opravdu zajímalo, začínali to číst a žili tím.

Jak to bylo při vybírání veršů? Měli herci volnou ruku?

Ne, ne, to neměli. Tohle byla ta nejtěžší část, která trvala tři roky. Nejdříve jsme to měli rozdělené na skupiny, kde měl každý své nejoblíbenější básně, a pak jsme zjistili, že to vlastně dohromady nedává moc smysl a neuceluje se to. Tak jsem do toho šla znova sama, všechno opět přečetla a postupně vybírala části básní, které se hodily. Nakonec jsem to skládala postupně jako puzzle, aby to mělo hlavu a patu.

Hrozně se mi líbily odmlky, které děj výborně podtrhly. Je to váš nápad, nebo jste se někde inspirovali?

To tak vzniklo při zkoušení, protože ten text má toho hodně pod sebou a kluci věděli, o co jde, takže se to hodně modelovalo při zkoušení

Stalo se vám někdy na představení něco kuriózního?

Nic mě nenapadá, žádný bulvární kousek jsme asi neprovedli. Všechny prsa zůstaly v podprsenkách. Ale je fakt, že dnes hrál herec, který je momentálně o berlích díky fotbalu, a pak zase druhý nakopl v den představení skříň a zlomil si malíček, takže se nám herci oddělávají spíše nožně. Jinak mě nenapadá nic.

„Jak je člověk bloud, když je mu 16 let...“

OBSAZENÍ

básníci: Mark Kristián Hochman, Petr Theodor Pidrman, Daniel Zíbrt, Petr Novotný

děvčata: Kateřina Volánková, Michala Ildika Benešová, Martina Čechová, Kateřina Levá

hospodská: Monika Cimerová

scénář a režie: Pavla Umhřová + kolektiv MHD Louny

hudba: Marek Mikulášek, Jan A. P. Kaczmarek

mistr hudby: Jiří Soukup

zvuky: Josef Hubáček

kostýmy: Jana Žižková

plakát a grafická spolupráce: Jan Petržilka

návrhy scény a kostýmů: Pavla Umhřová

Divadlo Navenek Kadaň: Veroničin pokoj

Ira Levin se kromě psaní románů věnoval i divadelním hrám, kterých napsal celkem devět. Jedna z nich se k českému divákovi dostává až nyní, byť vznikla již v roce 1974. Od loňského roku ji hraje nejen Národní divadlo v Brně, ale též Divadlo Navenek z Kadaně. Právě kadaňský soubor ji představil na letošním Divadlení.

Veroničin pokoj je psychologickým thrillerem, při kterém tuhne krev v žilách, neboť divák po celou dobu netuší, co všechno může přijít. Aby umocnili bezútěšnou a klaustrofobní atmosféru pokoje, zvolili kadaňští netradiční uspořádání scény a diváka doslova zavřeli dovnitř. Umístili hlediště na jeviště a zatáhli za námi oponu. Děj se tak odehrával na malém prostoru a my jsme se mohli snadno ponořit do tíživé nálady tohoto díla. Není na škodu uvést, že původní hra se odehrává v roce 1973, kadaňský děj posunuli o deset let nazpět.

Hra začíná nenápadně. V restauraci se seznámí dva páry, postarší John a Maureen a mladí Susan a Larry. John a Maureen jsou správci domu, jehož zesnulí majitelé měli dceru Veroniku, již je Susan nápadně podobná. Ani Veronika již nežije, zemřela na tuberkulózu. John a Maureen pozvou Susan i Larryho k sobě, aby jim dívka prokázala drobnou službu - na jeden den sehrát roli Veroniky pro její stárnoucí sestru Cissie, která stále věří, že Veronika žije. Cissie umírá na rakovinu a John s Maureen jí chtějí vnést alespoň trochu radosti do života. Dozvídáme se, že Veronika měla ještě bratra Conrada. Ten zahynul ve válce.

Nejprve uvedou pokoj do původního

Lloyd se snaží zklidnit pološílenou Veroniku, která se mu snaží utéct.

stavu roku 1925, kdy oběma sestrám nebylo ani dvacet let. Odkryjí obrazy a knihy, schované pod bílými závěsy, a zrcadlo. Obrazy jsou ovšem dosti zvláštní. Víc než cokoli jiného připomínají vzory různých látek. Ještě proměnit Susan ve Veroniku. Maureen přinese z koupelny dvoje šaty a Susan si zvolí světle modré, připomínající barvu blůzky, kterou má na sobě. Ve snaze napodobit Veroniku co nejvěrněji, ptá se, jaký měla hlas, o čem mluvila a jak se vyjadřovala. John a Maureen jí ochotně radí. Potom ji nechají v pokoji samotnou, aby si mohla svou roli nazkoušet.

Susan chodí po místnosti, zkouší správnou polohu hlasu, když tu náhle dovnitř

vchází Maureen. Již na první pohled vypadá jinak. Jako by omládla alespoň o třicet let. Susan nepoznává, oslovuje ji „Veroniko“ a vůbec se chová divně. Přichází i John. I on je mladší. I on jako by zapomněl, kdo byl předtím v pokoji. Z Maureen a Johna se stali Lloyd a Nedra, Veroničini rodiče. Marně se je dívka snaží přesvědčit, že je rok 1963 a ne 1925. Marně jim připomíná melodii Buddy Hollyho Everyday, kterou si předtím broukali při přípravě pokoje. Marně vykřikuje jména, která by mohli znát. Ne, neznají. Je rok 1925, dívka se jmenuje Veronika, je nemocná a měla by odpočívat. Ale ona to nechce vzdát tak snadno. Je jí jasné, že se ocitla v domě psychopatů, a snaží se uvést

John a Maureen vysvětlují Susan, jak moc je podobná Veronice.

Veronika předvádí pokřik skautů, který se naučila na skautském táboře, čímž chce dokázat, že je Susan.

Maureen a John přesvědčují Susan, aby si zahrála na Veroniku, a utěšila umírající Cissie.

situaci na pravou míru. Jenže pro ně je vše výplodem její nemocné mysli. Zjevně trpí i halucinacemi. Chování Lloyd a Nedry je čím dál agresivnější. Zastrasování a manipulace nekončí. Podle Susan museli něco provést i Larrymu, neboť ten, jako jediná možná záchrana, stále nepřichází.

Při zmínce o Cissie z hrůzou zjišťujeme, že je dávno mrtvá. Veroniku a Conrada přistihla v garáži v dosti choulostivé situaci. Veronika ji umlátila lopatou, aby rodičům nic nevyzradila. Zděšená Susan podléhá a trýznitelům vše odsouhlasí. Ovšem pouze na chvíli. O něco později se opět snaží zvrátit běh věcí na svou stranu. Pozdě. Lloyd a Nedra se rozhodnou povolát psychiatra, doktora Simpsona, aby ukončil všechno to

šílenství. Do pokoje vchází muž, ve kterém dívka poznává Larryho. Ne, není to on. Je to doktor Simpson. Dívka se pokouší dostat ke dveřím, tentokrát ji chytí Lloyd i doktor a mrští s ní na postel. Jakýkoli odpor je marný. Dívka kapituje a injekce, kterou jí doktor vpíchne, je smrtící. Mrtvou dívku svléknou a doktor ji odnáší z pokoje.

Lloyd a Nedra zůstávají v pokoji sami a divák se s hrůzou dozvídá, že před ním nestojí nikdo jiný, než Veronika a Conrad, hrající tuto děsivou hru opakovaně, snad aby ospravedlnili své činy. Navíc z jejich svazku vzešel nový život – Larry, nebo chcete-li „doktor Simpson“. Ten se vrací do místnosti a věší na zeď další obraz – s látkou ze Susaniny blůzky, čímž je jasný původ ostatních

obrazů. A jako by to nemělo skončit, i když se Veronika a Conrad shodli, že to tahle dívka „zahrála“ zatím nejlépe, tak zvažují, jestli nezkusit ještě alespoň jednu poslední...

Umístění diváků na jeviště mělo za následek, že v zadních řadách nebylo všechno vidět. Některé momenty se odehrávaly příliš nízko. Ovšem zlo, byť jen tušené, bylo všudypřítomné a atmosféra po celou dobu houstla. A některé situace ani vidět nechcete. Představení by ale dokázalo vtáhnout i bez této úpravy. Silné, sugestivní, mrazivé.

Susan v šoku ze zjištění, že nic není tak, jak si původně myslela.

Susan pořezala Nedru.

Závěrečné emotivní obejmutí incestních sourozenců.

HODNOCENÍ POROTY

Petra Kohutová četla předlohu a ocenila, že soubor seškrtnal několik stránek. Zároveň připomněla, že momentálně tuto hru hrají také ND Brno a DS Kroměříž. „Práce s tajemstvím a napětím byla velmi dobrá.“ Začátek, kdy se za diváky zatáhla opona a atmosféře tak dodala ještě větší pocit klaustrofobičnosti, nazvala brutálním úvodem. Velkou diskusi však porotci vedli nad zapojením diváků. Na tuto otázku odpovíděla režisérka Tereza Gvoždiáková: „Chtěli jsme, aby byl divák v blízkém kontaktu s herci, aby byl součástí Veroničina pokoje. Rozhodně jsme nechtěli, aby se divák cítil komfortně.“

Romana Tůmová připomněla technický nedostatek, který vnímala také většina diváků, a to, že diváci v zadních řadách špatně viděli. Tereza Gvoždiáková vysvětlila, že se jednalo také o záměr, aby divák neviděl vždy vše, co se na scéně děje. „Jiné místo, jiný úhel pohledu.“ Pochvaly se dočkaly kostýmy a také nápad s rekvizitami, kdy všechny knihy na scéně byly od Iry Levina.

PhDr. Milan Strotzer

„Sežral jsem to i s navijákem,“ začal předseda Milan Strotzer. Pochválil režisérku, že navzdory tomu, že se jedná o její režijní debut, vše bylo perfektně vystavěné. Míra scény byla decentní a zároveň významově jasná a vkusná. Ocenil také herecké výkony. „Nic jsem si k hercům nepoznamenal, u nikoho jsem neměl pocit, že bych měl něco vytknout.“ Jediná výtku, která zazněla, zmínila opět problém, že někteří diváci neviděli. „A divák by vidět měl,“ dodal.

Mgr. Jaroslav Kodeš

„Iru Levina znám, ale předlohu jsem záměrně nečetl. A musím říci, že mne bavilo se dívat. Udrželi jste mě v napětí a já pochopil všechny souvislosti příběhu.“ Hercům vytkl nedůsledné zamykání dveří ve vypjatých chvílích, kdy je Veronika uvězněna v pokoji, a kterého si diváci, sedící vpředu, mohli všimnout. Zvolený prostor podle něj není úplně šťastný, o praktičnost nemůže být řeč. Stejně zbytečné mu přišlo atakování diváka. „Provokace ano, ale ne u téhle hry.“ Celkově představení zhodnotil jako příjemný zážitek.

Prof. PhDr. Jan Císař, CSc.

Profesora Císaře představení mile překvapilo. „Příběh byl jasně a zřetelně převyprávěný, postavy vymezené tak, že jsem jim rozuměl. Velmi slušné představení!“

Celkově se tedy porota shodla. Nejčastějším bodem kritiky se stala změna prostoru, která měla v divácích evokovat pocit, že jsou s Veronikou v pokoji, a umožnit jim vnímat tak celé představení intenzivněji. Bohužel se v případě mnoha diváků stal přesný opak. Diváci v zadních řadách některé scény neviděli vůbec. Stejně tak se nesetkalo s ohlasem promlouvání k divákům, obzvláště emočně vypjatá scéna, kdy se protagonistka upínala k diváče v první řadě. Naopak ale všichni porotci kladně zhodnotili zřetelné převyprávění příběhu a budování napětí po celý čas představení.

ROZHOVOR

Jak vás napadlo zrežírovat právě Iru Levina?

My jsme chtěli původně udělat Stepfordské paničky, ale protože jsme zjistili, že text není zdramatizovaný a my bychom si ho museli napsat sami, dostali jsme dojem, že by to bylo moc velké sousto. Když jsme potom obepisovali agentury Dilia a Aura-Pont, tak jsme dostali odpověď, že Stepfordské paničky neexistují, ale mají k dispozici Veroničin pokoj od Levina. My jsme si ho přečetli a trochu jsme se zamilovali. Takže takhle jsme přišli na Levina.

Jak dlouho jste hru zkoušeli?

Od srpna.

30. ledna 2016 byla premiéra, kolikáté v pořadí je dnešní představení?

Bylo to naše páté představení.

Jak se vám dnes v Lounech hrálo, jak na vás působilo publikum?

Lounské publikum bylo fajn. Je to jedno z mých dvou nejoblíbenějších obecenstev.

Jaké je to první?

Kláštecký gympl, pro který jsme hráli speciální představení. Bylo to fajn. Asi to bylo tím, že neznají herce osobně a dokázali se tak oprostít od reakcí, které zažíváme u domácího publika, a my jsme mohli mnohem víc budovat napětí.

Terezo, Veroničin pokoj byl Tvůj režijní debut, budeš pokračovat dál v režii?

Možná jo.

A máš už v hlavě nějakou myšlenku?

Přemýšlím o Spacích vadách od Radky Denemarkové. Je to taková ženská věc. Já bych nerada porušila linii, kterou tady v Lounech konečně uviděli, a rozhodně bych chtěla takhle jet dál. Labutí jezero tedy bude až přespříští rok a chtěla bych tam mít tu dvojroli bílé a černé labutě (smích).

Jaké si myslíte, že dostanete hodnocení od poroty?

Jestli od nich dostaneme alespoň uznání? Já nevím. Porota říkala hezké věci, na druhou stranu nebyla úplně nadšená. Takže mám pocit, že nic moc. Bylo by fajn, kdyby alespoň někteří herci byli ocenění za své výkony. Pan Strotzer měl čistý blok, nic si o hercích nezapsal, to je skvělé.

OBSAZENÍ

muž: Pavel Volf

žena: Markéta Peti

dívka: Sabina Tumpachová

mladík: Jiří Nebeský

režie: Tereza Gvoždiáková

Exil Pardubice: Mravnost - marnost

Kabaret plný prvorepublikových písniček inspirovaný filmem Mravnost nade vše. Divadlo Exil touto inscenací hledá cestu k atmosféře oné doby, písničkářům i osudům hlavních hereckých představitelů.

Profesor Karas je vážený a ctnostný muž, jehož oblíbené pořekadlo zní: „Mravnost nade vše!“ Spolu se svojí konzervativní ženou a dvěma dokonale vychovanými dětmi tvoří rodinu, která je pro řadu lidí přímo ukázkou enormně vzorného chování. Ovšem zrovna když má být k profesorově počtě odhalena v jeho rodné obci busta, přichází nečekaná návštěva – nemanželská dcera Věra; živý důkaz profesorova rozpustilého mládí. A když se navíc Věra nechá zaměstnat jako vychovatelka v Karasově rodině, věci se dávají rychle do pohybu...

To je zápleтка filmu Mravnost nade vše režiséra Martina Friče z roku 1937. Tento snímek byl natočený uprostřed krizových 30. let, aby filmaři dostali práci a finančně si přilepšili na Vánoce. Přestože byl natočen za pouhých pár dní, byl přijat s nadšením a diváky baví dosud (důkazem je i to, že zrovna dnes, tedy v sobotu 5.3., byl vysílán na České televizi). A právě tímto filmem se inspirovali pardubičtí ke svému kabaretu s názvem Mravnost – marnost. Příběh filmu ovšem upravili (vypadla například postava doktora Jílovského) a proložili inscenovanými debatami o osudech hlavních představitelů. Záměr je to zajímavý, jde o jakési hledání paralel mezi filmem a realitou, morálkou a zkažeností (např. Hugo Haas, který měl v osobním životě řadu milenek a přitom hrál ctnostného profesora). O to více zamrzí, že se tento záměr nepovedl úplně přesvědčivě uskutečnit. Herci se během těchto „meziher“ potkávají v jakémsi prostoru (nejspíš divadelní zkušebna) a povídají si o osudech prvorepublikových hvězd, ale není jasné ur-

Tak jako slunečnice každým dnem.

čené, jestli mluví jen tak mezi sebou nebo jde o výklad určený přímo divákovi. Herci se snaží hrát to, že nezávazně konverzují, ale přitom říkají dlouhá encyklopedická hesla. Tyto vsuvky proto vyznívají poněkud šroubovaně, rozpačitě, připomínají spíš školní výklad. Vlastně to tak trochu evokuje Cimrmany, akorát bez jejich humoru a nadhledu. Navíc se občas stává, že herci neuhrají rozdíl mezi „přednáškovou“ a „divadelní“ částí, tedy že není dostatečně patrný rozdíl mezi hercem a postavou. Divák pak tápe, kdo ně-

kteří repliky vlastně pronáší.

Kromě těchto didaktických pasáží přidali tvůrci k původnímu námětu ještě několik kabaretních čísel. Ovšem i tato „nastavba“ je poněkud problematická. Polemizovat můžeme už vůbec s tím, jestli inscenace naplňuje označení kabaret. Kabaret je program, který se skládá z jednotlivých zábavných skečů a hudebních a tanečních výstupů, ale zde humorné skeče nejsou žádné a hudebně-taneční čísla jsou spíše slabší částí inscenace. Většina herců jako by se zpívat styděla,

Stepující herečky na koberci

Profesor Karas si zatím užívá domáci pohody, neboť zatím netuší, že tentokrát už to prasklo.

Jaké je to asi být Lídou Baarovou?

jaksi si bez energie broukají pod fousy, takže opět není jasné, zda zpívají jen tak pro sebe nebo jde o číslo určené nám, divákům. Samotný výběr písní se pak řídí tím, aby šlo o co nejznámější hity, ale pomíjí se, že některé se do příběhu příliš nehodí (např. hit V+W Život je jen náhoda). Příjemné ovšem je, že herce na scéně doprovází klavírista. Živě reagující hudebník je lepší, než kdyby herci zpívali na klávesový podklad.

Je tu i několik dalších nápadů, které potěší – Botticelliho cenzurované Zrození Venuše, utržené sluchátko doktora Macha a jeho osobitý smích, povedená grafická úprava programu. Také je zde k vidění několik příjemných hereckých výkonů – Saša Gregar v roli profesora Karase vytváří za pomoci roztržitých gest a zadržování řeči přesvědčivou postavu intelektuála doháněného hříchy mládí. Na Kateřinu Prouzovou v roli nemanželské dcery Věry se hezky kouká; diváka zaujme slušnou kvalitou tance a zpěvu. Možná by bylo nejlepší, kdyby pardubičtí netříštili příběh různými vsuvkami a odbočkami a prostě jen převedli onen klasický film na jeviště. Va této stylizované poloze jsou totiž nejpresvědčivější.

Piano, swing...

POROTA

Hodnocení poroty bylo letos z pardubického výstupu poněkud rozpačité. **Doktor Strotzer** složil poklonu tomuto divadelnímu konglomerátu a jedinečnému úkazu, kterým na poli amatérských souborů Divadlo Exil Pardubice bezesporu je. Ovšem letos byl pan doktor zklamaný inscenací, která se podle něj vůbec nedá nazvat kabaretem. Jako odrazový můstek slouží prvorepublikové filmové dílo Mravnost nade vše. Klíčové momenty filmu jsou na jevišti sice sehrány, ale soubor spíše zajímaly osudy herců. Do představení navíc zakomponovali i naučně-vzdělávací část, která je zajímavá a každý divák si tak dá vícero věcí do souvislostí. Což je podle něj báječné, protože je dost možné, že by to divákovi ani nemuselo dojít. Třetí složkou jsou notoricky známé písně. Všichni diváci prý znají alespoň jejich refrén, nebo první sloku. Mohou se tak do představení i více zapojit a vcítit. Pan doktor ale zůstal na pochybách, kde je to hlavní příběhové gró. Nebylo mu jasné, jaké funkce chtěl soubor těmito složkám přidělit a co jimi chtěl říct. A trochu pochyboval o tom, jestli to věděl soubor sám. Divák podle porotce není vtažen do děje a není vůbec překvapován. Nejspíše za to ani tak nemůže

obsah díla, ale jeho organizační složka. Souboru vytkl špatnou práci s prostorem a bídou slyšitelnost. Poukázal na to, že kabaretní představení má být plné energie, kterou dnes necítil. Protože soubor již několik let zná, bylo mu opravdu líto, že zanechal takový vlažný dojem. Ocenil ovšem výkon Saši Gregara, který se opravdu snažil souboru na energii přidávat, ale další členové souboru se k němu bohužel nepřidávali.

Petra Kohutová počátkem svého hodnocení uvedla, že všichni porotci se shodli na tom, že všechny komponenty jsou velmi líbivé. Pokud by se prý projevila větší snaha, mohla by z toho vzniknout velmi dobrá show. Zvláště dnes, kdy retro opravdu letí, by mohlo být na tomto motivu zajímavé zevšeobecnit výklad o mravnosti. Bohužel s dalšími komponenty představení to dohromady nefunguje. Stejně jako pan doktor Strotzer se domnívá, že problém spočívá v rozdílném náhledu režisérů a spolupracovníků na celkovém utváření díla. Herci pak neví, co vlastně mají dělat. Jako jednotlivci jsou dobří – zvláště šikovný pianista, pěkné holky a Saša Gregar. Bohužel jako celek nefungují.

Kostýmní výtvarnici **Romaně Tůmové** chyběla důmyslnější práce se scénou. Mrzelelo ji, že kromě obrazu od Botticelliho si soubor všechny ostatní rekvizity vypůjčil. Oceňovala by, kdyby herci zamysleli nad barevnou kompozicí kostýmů, aby nepůsobily celkově rozpolceným dojmem.

Pan profesor Císař nabyl z představení dojmu, že je někde na pomezí psa a mořské panny. Chvilí představení působí jako film a chvíli jako kabaret. Kabaret, který se ovšem nikdy nerozjede. Chyběla mu lehčí ironie a parodie. Divák se podle něj ztrácí i v proměnách rolí a bylo by lepší, kdyby si soubor vybral jednu linii a té se držel.

Jaroslav Kodeš se zamýšlel, kde se dnes stala chyba, že se soubor letos toliko nesladi a celá jeho chemie nezapůsobila. Bylo to prostorem? Nejspíše ano. Herci jsou zvyklí na své domácí jeviště v Pardubicích, které je pro tento druh představení příhodnější. Jako nejlepší část představení vyzdvihl moment, kdy profesor přichází domů a zjistí, že byl přelstěn „káčátkem“. Tato scéna zafungovala výborně i v hledišti a diváci ji patřičně ocenili smíchem.

ROZHOVOR SE SAŠOU GREGAREM A JEDNOU Z REŽISÉREK MARIÍ KUČEROVOU

Kde a jak se zrodil nápad zpracovat tuto inscenaci?

Hodně nás bavil film a hlavně dramaturgie našeho souboru hledá role přímo pro naše herce. Chtěli jsme v hrách uplatnit i starší část souboru a zapojit hlavně dvě herečky, kterým je již přes osmdesát let. Ony v tom představení i hrají, ale dnes kvůli nemoci nemohly. Tohle představení jsme proto chtěli dát dohromady opravdu co nejdříve. Původně jsme se chtěli zaměřit především jen na hudební stránku ve spolupráci s jedním výborným zpěvákem, který měl v inscenaci plnit roli jakéhosi moderátora. Ale bohužel se stal úspěšným a neměl čas a my museli od tohoto konceptu ustoupit. Začali jsme se tedy věnovat více divadelní stránce a zapojili jsme i lidi, kteří nejsou profesionální zpěváci jako on.

Jak tedy pracujete nyní s hudební složkou představení?

Používáme spíše herecké zpívání, které není moc založené na té operetní složce. Nemáme žádné profesionální konzultanty. Většinou nám ale hudební složka funguje výborně. Dneska se to asi moc nepovedlo, protože nejsme zvyklí na takovýto sál, který má poměrně špatnou akustiku. Když stojíte na jevišti, tak se vám vůbec nic neozývá a všechno je to takové duté, prázdné a vyžaduje to obrovský výkon. Tady je to obrovský. Nám sedí daleko více komornější prostředí. Třeba Simona je skvělá zpěvačka a má vždycky úspěch. Přesně jak říkala porota, ten prostor nás trochu sežral.

Vaše role byla porotou velmi oceňována, jak se Vám hraje?

Mně se občas stává, že vlezu na jeviště a hraji to s někým jiným, než jsem zvyklý. Třeba dneska se vyměnily naše dvě dámy, dokonce i matka byla někdo jiný. Ale hrály to výborně. Je to spíše o tom, že mám pocit, že jsem na výletě a poznávám se novými kamarády. Občas je to beze zkoušky takové narychlo. Já jsem z Hradce a do Pardubic nestíhám tolik jezdit, abych se vždy přizpůsobil. Mně to ale zas tak nevadí, když mi ten člověk odpovídá, nebo já jemu. Vždycky se navzájem přizpůsobíme. V divadle to takhle je. Divadlo není o ničem jiném, než poslouchat se navzájem a odpovídat. Nic jiného v tom není.

Jakým způsobem používáte rekvizity?

My si vozíme sochu a obraz Botticelliho Venuše. Ten smysl strohosti je v tom, že by-

chom to měli být schopni odehrát v jakýchkoli kulisách. Také ale nemáme žádnou ruku scénografa, který by řekl: „Tak a celý koncept bude tady o tom...“. My hrajeme, co dům dal a co je potřeba.

Jaké pocity by si měl divák odnést?

My chceme především pobavit. O nic jiného nejde. Původně jsme měli v plánu dělat si jenom legraci z konceptů prvorepublikového hraní. Upřímně, herectví je tam směšné, námět je směšný. Spousta věcí je tam směšných, ale dohromady dávají velmi krásný a velmi emotivní celek. Když se podíváte dneska na film Mravnost nade vše, tak je stále dojemný. A nejenom tento film. Ale pak se nám zdálo málo, dělat si srandu jenom z toho herectví, ale že by to mohlo být i něco víc - třeba ten kabaret. A třeba i naučný.

OBSAZENÍ

profesor Karas: Saša Gregar

Karolína Karasová: Jana Tichá

Eva, dcera: Simona Krausová

Věrka, nemanželská dcera: Kateřina Prouzová

právník Mach: Viktor Trnka

průvodce, sochař: Petr Kubík

starší dáma, Madla: Věra Pojmanová nebo Jiřina Mejzlíková

druhá starší dáma: Olga Vetešníková

klavírista: Lukáš Vavrečka

režie: Zuzana Nováková a Marie Kučerová

zvuková spolupráce: Pavel Fröde, studio Atlas

scéna a kostýmy: kolektiv inscenace

choreografie: Lucie Hašková

design: Filip Kocián

Prodloužená
záruka

Pojištění počítačů
a elektroniky

Záchrana
dat

Splátkový
prodej

Pozáruční servis
notebooků a tabletů

Servisní balíčky
pro počítače

Sestavování
počítačů

WT servis

CZC.CZ

rozumíme vám i elektronice

Mírové náměstí 128, Louny, www.wt-servis.cz, obchod@wt-servis.cz

MINIGOLF LOUNY

Místo, kde najdeš přátele...

HUSOVA 606, LOUNY
tel./fax: 415 652 433

otevřeno:

pondělí až pátek:

8,00 - 12,00 a 12,30 - 17,00

sobota: 8,00 - 11,00

BARVY • LAKY

TAPETY • STROPNICE

- široký sortiment
- míchání barev včetně autolaků
- doplňkový sortiment
- dárkové zboží
- obrazy

www.pavlik-barvy.cz

ADART komunikační
agentura

hledáme talenty

pro

marketingovou komunikaci

grafika, copywriting, blog, sociální sítě, weby...

Myslíte si, že jste to právě vy?

kontaktujte nás na:

adart@adart-reklama.cz

22 JIŽ LET
POMÁHÁME
FIRMÁM
KOMUNIKOVAT.

lunovrat
občanské sdružení

POŘADATEL KULTURNÍCH AKCÍ

pořadatel tradiční přehlídky lounských hudebních uskupení - ANTIKOTEL

podzimních minifestivalů MEZI STROMY FEST a PODZIM V LOUNECH

spolupracovník redakce ZRCADLENÍ

spolupořadatel ČIŠTĚNÍ BŘEHU OHŘE

a další...

www.lunovrat.cz

Výsledky

Cena za herecký výkon Marii Živné za roli Odile Marmionové v inscenaci Odjezd nejistý

Cena za scénář inscenace Když básník, tak prokletý Pavle Umhřohové

Cena za režii hry Veroničin pokoj Tereze Gvoždiákové

Cena za herecký výkon Markétě Peti za roli Ženy v inscenaci Veroničin pokoj

Cena za herecký výkon Pavlu Volfovi za roli Muže v inscenaci Veroničin pokoj

Cena za herecký výkon Sabině Tumpachové za roli Dívky v inscenaci Veroničin pokoj

Cena za herecký výkon Jiřímu Nebeskému za roli Mladíka v inscenaci Veroničin pokoj

Cena za inscenaci Veroničin pokoj Divadla Navenek Kadaň

Čestné uznání Evě Vinterové za roli Majerové v inscenaci Tak zase za rok, dámy

Čestné uznání Marii Fárové za roli Marie-Claire v inscenaci Odjezd nejistý

Čestné uznání Soně Šlégrové za roli Diany v inscenaci Odjezd nejistý

Čestné uznání MHD ZUŠ Louny za kolektivní tvorbu při vzniku inscenace Když básník, tak prokletý

Čestné uznání Marku Hochmanovi za herecký výkon v inscenaci Když básník, tak prokletý

Čestné uznání Petru Pidrmanovi za herecký výkon v inscenaci Když básník, tak prokletý

Čestné uznání Lence Svobodové Šťastné za herecký výkon v inscenaci Když básník, tak prokletý

Čestné uznání Alexandru Gregarovi za herectví v inscenaci Mravnost – marnost

Doporučení k účasti Divadelní Piknik Volyně 2016:

Divadlo Navenek Kadaň s inscenací hry Iry Levina Veroničin pokoj

Cena diváka:

MHD ZUŠ Louny s inscenací Když básník, tak prokletý

Cena ředitele divadla:

Sbor březanských kastrátů

Čestné uznání Evě Vinterové za roli Majerové v inscenaci Tak zase za rok, dámy

Čestné uznání Marii Fárové za roli Marie-Claire v inscenaci Odjezd nejistý

Čestné uznání Soně Šlégrové za roli Diany v inscenaci Odjezd nejistý

Čestné uznání DS MHD ZUŠ Louny za kolektivní tvorbu při vzniku inscenace Když básník, tak prokletý

Čestné uznání Marku Hochmanovi za herecký výkon v inscenaci Když básník, tak prokletý

Čestné uznání Petru Pidrmanovi za herecký výkon v inscenaci Když básník, tak prokletý

Čestné uznání Lence Svobodové Šťastné za herecký výkon v inscenaci Když básník, tak prokletý

Čestné uznání Alexandru Gregarovi za herectví v inscenaci Mravnost – marnost

Děkujeme všem, kteří se podíleli na vydání tohoto časopisu. Především tedy přecovníkům WT Servisu, manželům Wagnerovým, kteří byli natolik ochotní a vytiskli tento časopis. Děkujeme všem sponzorům, kteří nám přispěli na to, abychom mohli tento časopis vytisknout barevně.

Děkujeme všem, kteří si náš časopis zakoupili.

**MĚSTSKÁ
KNIHOVNA
LOUNY**

